

Arrest

nr. 145 481 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 10 augustus 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 22 januari 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 125 605 van 13 juni 2014 werd de voormelde beslissing door de Raad vernietigd.

Op 27 mei 2013 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 18 oktober 2013 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 125 604 van 13 juni 2014 werd dit beroep verworpen door de Raad.

Op 10 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 8 januari 2015 ter kennis gebracht werd aan de verzoekende partij en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.05.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *attest van de FOD Sociale Zekerheid dd. 25.01.2013 waaruit blijkt dat de vermindering van de zelfredzaamheid met 8 punten van de referentiepersoon wordt erkend vanaf 01.11.2012 voor onbepaalde duur. De referentiepersoon ontvangt als gevolg van deze erkenning een maandelijkse 'tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden' of THAB van €81,81. Echter, aangezien het THAB-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

- *schrijven van CM-Zorgkas dd. 19.06.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en bijbehorende forfaitaire, maandelijkse tegemoetkoming van €130 voor de periode 01.09.2012 tot 31.08.2013. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat deze erkenning werd verlengd na 31.08.2013; deze inkomsten zijn bijgevolg onvoldoende stabiel. Bovendien kan deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen.*

- *attest van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 31.08.2011 ; rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens maandelijks een pensioen ontvangt van €991,81 Er werden geen overige documenten betreffende de inkomsten van de referentiepersoon voorgelegd. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).*

Uit het geheel van bovenstaande gegevens blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon bestaat uit drie componenten: een 'tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden' of THAB, een 'tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg', en een maandelijks pensioen.

Echter, er kan, bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, enkel rekening gehouden worden met het maandelijkse pensioenbedrag van de referentiepersoon, zijnde €991,81. Dit is een bedrag dat toegekend werd door de FOD personen met een handicap. Dit bedrag dient aldus gezien te worden als zijnde een bedrag afkomstig van het sociale bijstand- stelsel van het Rijk.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende stabiel, toereikend en regelmatig. Overwegende dat de armøderisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De overige aangebrachte bewijsstukken ivm de medische toestand en de mate van zelfredzaamheid van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende toereikend zijn om betrokkene ten laste te nemen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

"Dat verzoekster samen met haar ouder een hecht gezin vormt.

Dat, als gevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar ouder, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, wat in casu niet op voldoende wijze werd uiteengezet in het verzoekschrift.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij samen met haar ouder een hecht gezin vormt. De bestreden beslissing brengt een scheiding teweeg en is een verregaande ingreep op haar privé- en gezinsleven. Voorts meent zij dat de belangen moeten afgewogen worden tussen de openbare orde en het recht op een familieleven en dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Haar uiteenzetting is zeer vaag; concrete elementen over de duur en aard van de relatie ontbreken.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij haar ouder inwoont is er in casu sprake van een feitelijk gezinsleven. De verzoekende partij voert evenwel geen concrete elementen aan die aantonen dat dit feitelijk gezinsleven een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven is.

Bovendien: in casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar ouder. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze bij haar Belgische ouder woont en dat er van haar niet verwacht kan worden dat ze haar familie verlaat en dat ze haar leven in België heeft opgebouwd. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij daarvoor verscheidenen jaren in Albanië gewoond heeft en dat zij geen concrete elementen aanreikt waarom zij een privé- en gezinsleven niet aldaar kan uitbouwen. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij nalaat in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat in eerste instantie dient vastgesteld te worden dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat dat het maandelijkse pensioenbedrag van de referentiepersoon, namelijk 991,81 euro, toegekend wordt door de FOD Personen met een handicap en dus gezien dient te worden als zijnde een bedrag afkomstig van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Dat immers het maandelijkse pensioenbedrag van de referentiepersoon, welke ondertussen 1011,70 euro bedraagt, toegekend wordt door de FOD Rijksdienst voor Pensioenen (RVP) en dus geen bedrag is welke afkomstig is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (cf. stuk 2).

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verzoekster verder opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeksters ouder geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoekster over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat immers verzoeksters ouder naast het maandelijks pensioen, , tevens over een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en een tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg beschikt in gevolge de erkenning als zwaar zorgbehoevende.

Dat immers de referentiepersoon, ook na 31.08.2013, een erkenning als zwaar zorgbehoevende heeft verkregen en bijgevolg vanaf 1.09.2013 een forfaitaire tussenkomst voor mantel- en thuiszorg ontvangt van 130,00 euro (cf. stuk 3).

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat “tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden” en een “tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg” dienen beschouwd te worden als een “aanvullend bijstandsstelsel” en derhalve niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoeksters moeder.

Dat verzoekster verwijst naar het art. 40ter Vw waarin aangaande de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” het volgende wordt gesteld : “2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen”.

Dat in voormeld artikel uitdrukkelijk wat onder “aanvullende bijstandsstelsels” wordt begrepen opgesomd worden.

Dat “tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden” en een “tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg” geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en opgesomd) worden als middelen verkregen uit de “aanvullende bijstandsstelsels”.

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeksters ouder en te motiveren waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat er in casu schending is van het artikel 40ter Vw. van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 mei 2014 nr. 123.609 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het art. 40ter Vw. op limitatieve wijze opsomt over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster en haar ascendent niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

De verzoekende partij houdt voor dat het maandelijks pensioenbedrag toegekend door de Rijksdienst voor Pensioenen geen bedrag is dat afkomstig is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Tevens zou er niet op afdoende wijze gemotiveerd worden waarom met de volledige inkomsten van haar moeder geen rekening kan worden gehouden en waarom deze niet voldoende zijn. Bovendien is de verzoekende partij het niet eens met de stelling van de verwerende partij dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg niet in aanmerking worden genomen.

De Raad stelt vast dat hij op 13 juni 2014 reeds een arrest met nummer 125 604 heeft uitgesproken, waarin het volgende werd gesteld:

"Het begrip "aanvullend bijstandsstelsel" voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ;http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd.

(...)

Uit het administratief dossier en de in punt 1.2. beschreven eerder genomen beslissing blijkt dat de verzoekende partij slechts een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt en niet een gebruikelijk "pensioen". Ter terechtzitting beaamt de raadsman van de verzoekende partij dit feitelijk gegeven.

In hetgeen voorafgaat, is al uiteengezet dat bij het berekenen van de bestaansmiddelen er geen rekening kan gehouden worden met de inkomensgarantie voor ouderen. Het kan niet ernstig betwist worden dat deze inkomensgarantie een uitkering is die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken en die het vroegere “gewaarborgd inkomen” vervangt. Dergelijke vergoeding verzekert een minimaal niveau van bestaanszekerheid en kan niet mee in overweging genomen worden om de totaliteit van voldoende bestaansmiddelen te bepalen nu zij tot het aanvullend bijstandsstelsel behoort. Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid. De verwerende partij besluit dat er hoe dan ook geen voldoende toereikende bestaansmiddelen zijn aangetoond. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het bestaan van toereikende bestaansmiddelen niet werd aangetoond. Al de inkomsten, zijnde een inkomensgarantie voor ouderen, een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en een tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg, die de Belgische onderdaan in functie van wie de verzoekende partij gezinshereniging vraagt, komen niet in aanmerking ter bepaling van de bestaansmiddelen.”

Aangezien de verzoekende partij nog steeds dezelfde raadsman heeft en uit het voormeld arrest duidelijk blijkt dat de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting beaamde dat zij een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt, kan zij nu niet voorhouden dat zij over een gebruikelijk pensioen beschikt. Zoals reeds door de Raad uiteengezet in het arrest nr. 125 604 van 13 juni 2014 maakt de inkomensgarantie voor ouderen deel uit van het aanvullend bijstandsstelsel. Bijgevolg heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld door te stellen dat dit bedrag afkomstig is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht en/of de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk. Evenmin toont zij hiermee aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet afdoende motiveert waarom met de volledige inkomsten geen rekening kan worden gehouden, kan ze niet gevolgd worden. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij de inkomsten van haar moeder heeft willen bewijzen door “drie componenten: een ‘tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden’ of THAB, een ‘tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg’ en ‘een maandelijks pensioen’”. Elk van deze componenten wordt in de bestreden beslissing besproken en voor elk van deze componenten wordt vastgesteld dat ze deel uitmaken van het aanvullend bijstandsstelsel. Aangezien in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd door duidelijk aan te geven dat de middelen die als bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen allen deel uitmaken van de aanvullende bijstandsstelsels. Uit de bestreden beslissing blijkt voldoende duidelijk dat aangezien er met elk van de aangevoerde componenten geen rekening kan worden gehouden, er ook geen rekening kan worden gehouden met alle componenten samen. Het kernelement of determinerend redenering van de bestreden beslissing, welke duidelijk naar voor komt in de bestreden beslissing, is dat de middelen die voorliggen ten bewijze van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen allen middelen zijn die deel uitmaken van het aanvullend bijstandsstelsel en dus niet in aanmerking mogen worden genomen bij de berekening van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte de “tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden” en de “tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg” beschouwt als deel uitmakend van het aanvullende bijstandsstelsel, volstaat het te verwijzen naar wat reeds uitgebreid werd besproken in het arrest nr. 125 604 van 13 juni 2004. In voormeld arrest werd het volgende gesteld:

“Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ;http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd.

(...)

Bovendien wijst artikel 40ter van de vreemdelingenwet erop dat het leefloon en de maatschappelijke dienstverlening zijn uitgesloten in de berekening van de bestaansmiddelen. De berekening van de

bestaansmiddelen wordt geregeld in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en haar uitvoeringsbesluit, het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor de beoordeling van het kennelijk redelijk karakter van de bestreden beslissing en zonder dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet de toepassing van voornoemde bepalingen vereist, is het nuttig deze wetgeving als leidraad te onderzoeken voor de berekening van de bestaansmiddelen.

Artikel 22, § 1, m van voornoemd koninklijk besluit voorziet onder meer als categorie met dewelke geen rekening mag gehouden worden voor het berekenen van de bestaansmiddelen: “de ten laste neming voorzien door de deelgebieden van de kosten voor de niet-medische hulp- en dienstverlening verleend door derden aan een persoon met een verminderd vermogen tot zelfzorg, alsook de door de niet-beroepsmatige zorgverlener ontvangen vergoeding van de zorgbehoevende in het kader van de verstrekte niet-medische hulp- en dienstverlening.” Het kan niet ernstig betwist worden dat de tegemoetkomingen waarvan hoger sprake behoren tot deze categorie. Zowel tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg zijn vergoedingen die gerelateerd zijn aan een beperking waaraan de gerechtigde lijdt. Deze uitkeringen zijn vergoedingen die gerelateerd zijn aan een beperking waaraan de gerechtigde lijdt en zijn bedoeld als vergoeding voor de meerkosten die voortvloeien uit de beperking die de gerechtigde kent. Om die reden worden zij buiten beschouwing gelaten voor de berekening van de bestaansmiddelen. Bijgevolg komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij geen rekening hield met deze tegemoetkomingen voor de begroting van de door artikel 40ter vereiste bestaansmiddelen.”

Ook waar de verzoekende partij stelt dat artikel 40ter uitdrukkelijk vermeldt wat onder aanvullende bijstandsstelsels dient te worden begrepen en hierbij lijkt aan te geven dat het om een limitatieve opsomming gaat, kan opnieuw worden verwezen naar het voormeld arrest van de Raad en meer bepaald naar het volgende:

“Integendeel met wat de verzoekende partij suggereert, blijkt niet uit deze bepaling dat enkel “het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”, hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, buiten beschouwing moeten gelaten worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit “aanvullende gezinsbijslagen” en “gezinsbijslagen” die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn.”

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van het door haar aangevoerde rechtszekerheidsbeginsel, artikel 40ter van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verwijzing naar het arrest nr. 123 609 van 7 mei 2014 doet hier geen afbreuk aan. Precedenten hebben in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht. De Raad sluit zich volledig aan bij de redenering van het arrest nr. 125 604 van 13 juni 2014.

Tot slot houdt de verzoekende partij voor dat er geen behoefteanalyse werd uitgevoerd.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het bestaan van toereikende bestaansmiddelen niet werd aangetoond. Al de inkomsten, zijnde een inkomensgarantie voor ouderen, een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en een tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg, die de Belgische onderdaan in functie van wie de verzoekende partij gezinshereniging vraagt, komen niet in aanmerking ter bepaling van de bestaansmiddelen.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen of te horen.

Een schending van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging, is niet aannemelijk. Ook op dit punt toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU